

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 listopada 2015 r.,
sprawy **L. B.**
oskarżonego z art. 212 § 1 i 2 kk
z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych E. T. i T.
T.,
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 kwietnia 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 23 stycznia 2015 r.,

postanowił:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu za postępowanie kasacyjne obciąża oskarżycieli prywatnych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 23 stycznia 2015 roku uniewinnił oskarżonego L. B. od zarzutu popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I i II oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 212 § 1 i § 2 k.k.

Apelację od tego orzeczenia wniósł pełnomocnik oskarżycieli prywatnych domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po rozpatrzeniu apelacji Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2015 roku utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od orzeczenia Sądu II Instancji wniósł pełnomocnik oskarżycieli prywatnych, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi rażące naruszenie prawa proceduralnego tj art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a także art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 ust. 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz rażącą obrazę prawa materialnego tj. art. 212 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Przy tak sformułowanych zarzutach pełnomocnik oskarżycieli prywatnych wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi ewentualnie o uchylenie wyroków Sądów I i II Instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońca oskarżonego L. B. wniósł o oddalenie kasacji, jako bezzasadnej w stopniu oczywistym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżycieli prywatnych T. T. i E. T. jest bezzasadna w stopniu oczywistym, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Skarga została wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie nadzwyczajnych środków odwoławczych jedynie od wyroków sądów odwoławczych. Skarżący, wbrew temu ograniczeniu, pozornie tylko podnosi zarzuty związane z rażącym naruszeniem prawa procesowego (punkt II kasacji) oraz materialnego (punkt 3 kasacji) przez Sąd Okręgowy, kierując w istocie rzeczy kasację przeciwko sposobowi procedowania przed Sądem I instancji (którym był Sąd Rejonowy w S., a nie jak wskazał w kasacji skarżący Sąd Rejonowy w K. – k. 3 kasacji). Argumenty zawarte w kasacji były już podstawą zwykłego środka odwoławczego, do którego odniósł się Sąd odwoławczy na str. 4-11 pisemnych motywów orzeczenia. Ponowne podnoszenie analogicznych argumentów w kasacji, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy rozpatrzył te zarzuty stosownie do treści art. 547 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k., jest niedopuszczalne i w gruncie rzeczy stanowi polemikę z uzasadnieniem Sądu I instancji. Autor kasacji błędnie podniósł w skardze zarówno rażące naruszenie prawa procesowego, jak i materialnego,

doprowadzając do sprzeczności w zarzutach kasacyjnych. Sąd Najwyższy nie podziela poglądu, że przy obrazie prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co sąd ustalił, ale to co powinien ustalić. Zdaniem Sądu Najwyższego tak ujęty zarzut obrazy prawa materialnego jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) przyjętych za podstawę wyroku. Na tę nieprawidłowość zwrócił uwagę wcześniej, rozpatrując apelację, Sąd Okręgowy – str. 10 uzasadnienia SO - jednak skarżący nie ustrzegł się analogicznego błędu przy sporządzeniu kasacji. Stwierdzić należy, że przy prawidłowo nakreślonym stanie faktycznym subsumpcja dokonana przez Sąd *meriti* była prawidłowa.

Pełnomocnik oskarżycieli prywatnych wywodził w kasacji, że Sąd Okręgowy dokonując kontroli apelacyjnej naruszył art. 433 § 1 k.p.k. (jak wynika z uzasadnienia skargi w rzeczywistości autor kasacji chciał wskazać art. 433 § 2 k.p.k.), poprzez zaaprobowanie orzeczenia Sądu Rejonowego wydanego z naruszeniem – zdaniem skarżącego - art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 92 k.p.k., jednak analiza orzeczenia Sądu odwoławczego wskazuje na wprost przeciwny wniosek.

Uniewinniając oskarżonego L. B. od zarzutu popełnienia czynu z art. 212 § 1 i § 2 k.k. Sąd Rejonowy miał głównie na względzie treść art. 5 § 2 k.p.k. Sąd wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, że wątpliwości, co do zaistnienia znamion czynu zabronionego zarzucanego oskarżonemu nie pozwalają przypisać mu winy. Stanowisko Sądu Rejonowego w pełni zaaprobował Sąd odwoławczy (k. 5-6 uzasadnienia SO). Słusznie Sąd wskazał, że ze względu na brak konkretnego dowodu (w postaci relacji bezstronnego świadka (k. 5 uzasadnienia SO, k. 25 uzasadnienia SR), lub nagrania dokonanego przez redaktora T. F. (k. 9 uzasadnienia SO, k. 25 uzasadnienia SR), lub przynajmniej brudnopisu z zebrania zawierającego głosy poszczególnych osób – k. 22 uzasadnienia SR), który obiektywnie zobrazowałby zachowanie i wypowiedzi oskarżonego nie można mieć pewności, czy L. B. pomówił i poniżył oskarżycieli prywatnych, czy też to reakcje osób na sali były niespodziewanie gwałtowne, a zarazem niezamierzone i niewzniecane celowo przez oskarżonego (k. 8 uzasadnienia SO, k. 24 uzasadnienia SR). Nie można zgodzić się z wywodami kasacji, w których

oskarżyciele domagali się uznania, że oskarżony wypełnił znamiona czynu zniesławienia, za pomocą środków masowego przekazu. Sąd ustalił ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony nie działał z użyciem środków masowego przekazu, gdyż fakt, iż relacja z Walnego Zgromadzenia Członków OSP z 2 marca 2012 roku pojawiła się w prasie lokalnej oraz w internetowej nie była zależna od oskarżonego, który nie starał się o obecność mediów na zebraniu – k. 26 uzasadnienia Sądu Rejonowego.

Z powyższą oceną dowodów w pełni zgodził się Sąd Okręgowy.

Całkowicie niezasadny jest zarzut obrazy art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., gdyż Sąd Rejonowy ujawnił całokształt okoliczności, które stały się podstawą wydanego orzeczenia, zaś każde zeznanie dokładnie, wręcz drobiazgowo opisał w uzasadnieniu. Procedowanie Sądu I instancji zostało gruntownie skontrolowane i pozytywnie ocenione przez Sąd odwoławczy.

Uzasadnienie Sądu Okręgowego, zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. odnosi się do wszystkich zarzutów apelacyjnych. Sąd rozpatrując apelację nie zaniechał odniesienia się do żadnego z zarzutów apelacyjnych, zaś do dowodów osobowych, które miały wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie Sądu I instancji ustosunkował się nad wyraz dokładnie. Sąd Okręgowy zaaprobował również wywody Sądu pierwszoinstancyjnego odnośnie zastosowania przepisu art. 5 § 2 k.p.k. na korzyść oskarżonego (str. 5-6 uzasadnienia SO). W tej sytuacji zarzut rażącego naruszenia art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. jest bezzasadny w stopniu oczywistym.

Zarzut rażącego naruszenia art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 ust. 1 w zw. z art. 7 k.p.k. również jest oczywiście bezzasadny. Uzasadnienie Sądu Rejonowego pod kątem zachowania reguł art. 424 k.p.k. było przedmiotem kontroli apelacyjnej Sądu Okręgowego. Sąd Okręgowy wyczerpująco i czyniąc zadość art. 457 § 3 k.p.k. odniósł się zarówno do zarzutu naruszenia art. 424 § 1 ust. 1 k.p.k., jak i art. 7 k.p.k. (k. 8 i 10 uzasadnienia SO). Lektura zarzutów kasacyjnych prowadzi do wniosku, że skarżący, wskazując w kasacji na naruszenie art. 7 k.p.k. celowo sformułował zarzut w taki sposób, aby odpowiadał wymogom kasacyjnym (art. 519 k.p.k. oraz art. 523 k.p.k.) – poprzez poprzedzenie go przepisem art. 433 § 1 k.p.k. (zamiast art. 433 § 2 k.p.k.), a w rzeczywistości prowadzi polemikę z

orzeczeniem Sądu I instancji, przez co zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. należy traktować, jako zwrócony przeciwko podstawie faktycznej rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Skarżący po za stwierdzeniem o błędzie w ocenie materiału dowodowego, nie przytoczył żadnych konkretnych argumentów, które wskazywałyby na nielogiczność wyprowadzonych wniosków.

Żaden z podniesionych w skardze zarzutów nie może być uznany za zasadny. Sądy orzekające w sprawie nie uchybiły żadnej z zasad procedury karnej, procedując zgodnie z przepisami, które zdaniem skarżącego zostały niedotrzymane, tj. art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. oraz mając na względzie przepisy warunkujące sporządzenie uzasadnienia (art. 424 § 1 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k.) Z tych względów kasację pełnomocnika oskarżycieli prywatnych należało oddalić, jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 i 3 i art. 633 k.p.k.

kc